

Kuran'ın son meydan okuması: Risale-i Nur

Kuran bir Ramazan gecesi Hıra Dağında, “Seni Yaratan Rabbinin adıyla oku” diyerek nüzul etmeye başladı. Bu nüzul yirmi üç yıl sürdü. Bu süre içinde binlerce mümin iman nuruna kavuştu. Resullulah(asm) ise Kuran hakikatlerini bizzat yaşayarak, Onun hakikatlerini hayatı ile tefsir etti. Ortaya iki muazzam iman kaynağı çıktı: Kuran ve Sünnet-i Seniyye.

Müminlerin ilk safında yer alanlar hep bu iki kaynaktan istifade ettiler. Zihinler bir mesele hakkında, öncelikle “Kuran ve Sünnet ne diyor” diyerek en temel kaynaklara yöneldiler. Bu durum uzun bir süre böyle devam etti.

Sonra gelen kuşak ise, “Alimlerimiz, şeyhlerimiz, hocalarımız, müderrislerimiz Kuran ve Sünnet hakkında ne diyorlar” demeye başladılar. Kuran hakikatlerini bu yolla öğrenmeye gayret ettiler. Bir ölçüde mezkur zatlar ayna vazifesi gördüler.

Sonraları ise müminler, “Alimlerimiz, şeyhlerimiz, hocalarımız, müderrislerimiz ne diyorlar” deme noktasına geldiler. Mezkur zatlar ayna vazifesi görmek yerine bazı durumlarda hakikatlere perde olmaya başladılar. Bu da Kuran hakikatlerinin tam olarak tecelli etmesine bir ölçüde engel oluyordu.

On üçüncü asra geldiği zaman ise Risale-i Nur meydana çıktı. Ve doğrudan Kuran ve Sünnete bağlanarak, zihinleri tekrar “Kuran ve Sünnet ne diyor” noktasına geri döndürdü. Adeta asrı saadet modelini tekrar ihya etti. İşte Risale-i Nurun asrı saadet tarzı bir vazife görmesinin sırrı budur. Yani inanan zihinleri doğrudan tekrar Kuran nuruna bağlamasıdır.

Bu mühim husus Mesnev-i Nuriyenin girişinde şöyle anlatılır:

“BİRİNCİ NOKTA: Kırk elli sene evvel, Eski Said, ziyade ulûm-u akliye ve felsefiyede hareket ettiği için, hakikatü'l-hakaike karşı ehl-i tarikat ve ehl-i hakikat gibi bir meslek aradı. Ekser ehl-i tarikat gibi yalnız kalben harekete kanaat edemedi. Çünkü, akli, fikri hikmet-i felsefiye ile bir derece yaralıydı, tedavi lâzımdı.

Sonra, hem kalben, hem aklen hakikate giden bazı büyük ehl-i hakikatin arkasında gitmek istedi. Baktı, onların herbirinin ayrı, câzibedar bir hassası var. Hangisinin arkasından gideceğine tahayyürde kaldı. İmam-ı Rabbânî de ona gaybî bir tarzda “Tevhid-i kible et” demiş. Yani, “Yalnız bir üstadın arkasından git” O çok yaralı Eski Said'in kalbine geldi ki:

“Üstad-ı hakikî Kur'ân'dır. Tevhid-i kible bu üstadla olur” diye, yalnız o üstad-ı kudsînin irşadıyla hem kalbi, hem ruhu gayet garip bir tarzda sülûke başladılar. Nefs-i emmaresi de şükûk ve şübehâtıyla onu mânevî ve ilmî mücahedeye mecbur etti. Gözü kapalı olarak değil; belki İmam-ı Gazâlî (r.a.) Mevlâna Celâleddin (r.a.) ve İmam-ı Rabbânî (r.a.) gibi kalb, ruh, akıl gözleri açık olarak, ehl-i istiğrâkın akıl gözünü kapadığı yerlerde, o makamlarda gözü açık olarak gezmiş. Cenâb-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, Kur'ân'ın dersiyile, irşadıyla hakikate bir yol bulmuş, girmiş. Hattâ, “Herbir şeyde Onun bir olduğuna

*delâlet eden bir delil vardır” hakikatine mazhar olduğunu, Yeni Said’in Risale-i Nur’uyla göstermiş.”
İşte Risale-i Nur doğrudan Kuran’a bağlanan bir hizmet metodudur.*

Risale-i Nur Kuran’ın malıdır.

Kuran ayetlerinin nurundan süzölmüş hakikatlerdir.

Risale-i Nur Kuran’ın kıyamet öncesi tüm batıl fikirlere karşı son meydan okumasıdır, neşredeceği son nurudur.

Risale-i Nurda müellifinin fikir ve düşüncesini göremezsiniz.

Çünkü eserlerde konuşan Kuran’dır.

Kuran adına “konuşan yalnız hakikattir”

İşte bize bu hayat dolu hakikatlerin gelmesine vesile olan Üstadımız Bediüzzaman’ı altmışıncı ölüm yıl dönümünde rahmetle anıyoruz.